

Noget at lægge den vedkommende Minister til Last, og han anførte flere Exempler derpaa. Jeg skal blot berøre et Par enkelte af dem. Der er først en Overstridelse paa Jernbanevæsenet, hvilken Overstridelse simpelthen er begrundet derpaa, at det var umuligt forud at angive, hvor stor den paagjældende Udgift vilde blive, hvilket Ministeren i god Tid underrettede Rigsdagen om. Da det imidlertid angaar en Overstridelse paa henved 20,000 Kr., tror jeg, det er ganske i sin Orden, at den kommer til at foreligge Thinget til Afstemning, hvilket altsaa kun kan ske derigjennem, at Statsrevisionen indstiller den til Thingets Afgjørelse, men jeg kan ikke erkjende, at der heri paa nogen Maade skulde indeholdes en Udtalelse af Misbilligelse overfor den paagjældende Minister. Det kan være sandt, hvad den ærede Ordfører bemærkede, at Indstillingen: „Det passerer“, skundom kan betegne, at der er Et og Andet den Sag vedrørende, som man ønsker at henlede Ministerens Opmærksomhed paa. Det gjælder jo f. Ex. om den eneste Post paa Finantsministeriets Budget, hvor Talen er om en udbetalt Lønning, der var bevilget baade for det foregaaende og det efterfølgende Finantsaar og fra alle Parters Side var erkjendt for at skulle være en fast, aarlig Bevilling. Uheldigvis var den ikke opført paa Tillægsbevillingsloven for 1884—85, og det er derfor ganske rigtigt, at man henleder Ministerens Opmærksomhed paa, at her har fundet en Forglemmelse Sted, men man misbilliger jo ikke selve den stete Udbetaling. Naar nu den ærede Ordfører gjorde gjældende, at der ved Siden af disse, som han jo selv erkjendte, i Grunden uskyldige Overstridelser, findes andre, hvor man dog har Et og Andet at bemærke, en Kritik at gjøre, og at dette ogsaa falder ind under Udtrykket: „passerer“, saa kan jeg kun sige, at det forekommer mig at være overmaade lidet heldigt, kun at have det samme ene Udtryk, hvad enten man billiger eller misbilliger, og at det derfor vilde være langt korrektere, om man fulgte den Praxis, at man overalt, hvor der forelaa en lidt betydeligere Overstridelse, som korrektest burde underkastes en Afstemning i Thinget, da indstillede den til at passere, medens man gjorde en udtrykelig Bemærkning, hvor man havde Noget at misbillige eller klage over, og som man udtrykelig vilde henlede Ministerens Opmærksomhed paa og vilde have paatalt for Fremtiden. Men i al Almindelighed at nævne Ordet „passerer“ med en saadan Dobbelbetydning, det forekommer mig, kun at føre til, at Ministrene aldrig vide, om der i Indstillingen ligger nogen Kritik eller ikke,

nogen Dadel eller ikke; det kan kun være misvisende for dem selv og Andre. Det skulde derfor være mig kjær, om man kom til en noget anden Praxis i saa Henseende, og jeg fastholder derfor for Mindretallets Vedkommende, at naar jeg har tiltraadt forskjellige Indstillinger fra Statsrevisionens Side eller fra en Del af Statsrevisionen om, at Overstridelsen passerer, har det været med det Forbehold, under den Forudlætning, at der ikke herved udtales en Dadel imod de paagjældende Ministre.

Sad: Jeg har ikke i Sinde at udtale mig om de reelle Punkter, som foreligge til Afstemning, eller over de forskjellige Indstillinger, som gjøres af Flertallet og Mindretallet. De ere nemlig, forekommer det mig, tilstrækkelig oplyste, og jeg skjønner ikke rettere end, at de kunne afstemmes uden videre. Derimod ønsker jeg at sige nogle Ord med Hensyn til de Udtalelser, som findes i Statsrevisionens Betænkning, Tillæg B, Sp. 59—60, om Udtrykket „passerer“. Jeg vil nemlig tilstaa, at saaledes som den Udvikling er fremsat der, kan jeg for mit Vedkommende ikke tiltræde den, og jeg tror, at det er overordentlig vigtigt, at saadanne Udtryk, bagved hvilke der undertiden kan skjule sig de allervigtigste konstitutionelle Forhold, forstaaes paa rette Maade af de forskjellige Faktorer, som skulle have med dem at gjøre. Jeg troede oprigtig talt, førend jeg kom her i Salen i Dag, at der i saa Henseende var en langt betydeligere Forskel imellem min Opfattelse og den Opfattelse, som finder Sted hos Udvalgets Flertal og Udvalgets Mindretal, end det nu, efter at de have udtalt sig, staaer klart for mig, at der er. Men saa maa jeg sige, at jeg finder det meget beklageligt, at de Udtalelser, der ere komne frem i Dag, i Grunden ere helt andre end de, der foreligge i Betænkningen. Jeg føler mig ogsaa af den Grund særlig kaldet til at udtale mig derover, at jeg i sin Tid var Medlem af det Udvalg, der var nedsat her i Thinget for at udarbejde Forretningsordenen for Statsrevisionen, og at jeg i de første 6 Aar efter den Tid af dette Thing var valgt til Statsrevisor, og saaledes har været med til at udføre og sætte praktisk i Værk de Principer, som skulle følges af Statsrevisionen. Jeg tror derfor, at jeg mere end nogen Anden har haft Velighed til at sætte mig ind i disse Forhold og mere end nogen Anden veed Betsed om, hvorledes man oprindeligt har tænkt sig disse Forhold, og hvorledes man har ment, at de Udtryk skulde forstaaes, i hvilke man gjorde sin Indstilling til Thinget. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at